

VYTVORIL
LUKE PEARSON

NAPÍŠAL
STEPHEN DAVIES

HILDA A SCHOVKOVIA

Originally published in the English language in 2018
as *Hilda and the Hidden People*

© Flying Eye Books Ltd, 27 Westgate Street E83RL, London.

Translation © Michaela Hajduková 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat'
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-7079-9

www.slovart.sk

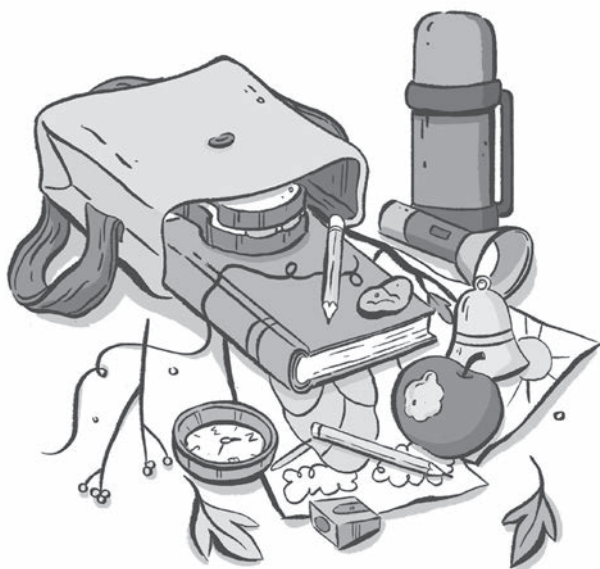
pobox@slovart.sk

Podľa komiksov Luka Pearsona *Hilda*

HILDA A SCHOVKOVIA

Autor: Stephen Davies

Ilustrovala: Seaerra Miller

slovar

HILDIN ZRUB

BRMBOLGOVÁ HORA

VEIKÝ LES

POLÍENKOVÁ CHATA

JASKYNE
OSUDU

OBROVSKÝ
VODOPÁD

TROJLÍ
SKALA

SPIS
STRATEGICKÝCH
MANÉVROV

PRÍSNE TAJNÉ

OBSAH

Kapitola 1	9
Kapitola 2	19
Kapitola 3	29
Kapitola 4	37
Kapitola 5	45
Kapitola 6	57
Kapitola 7	69
Kapitola 8	79
Kapitola 9	91
Kapitola 10	101
Kapitola 11	109
Kapitola 12	119
Kapitola 13	129
Kapitola 14	141
Kapitola 15	151
Kapitola 16	161
Kapitola 17	171

1

Fúkal vietor. Po oblohe lietali huňky. Slnko viselo nízko nad horizontom. Vysoko na južnej strane Čižmovej hory sedelo modrovlasé dievčatko s vyplazeným jazykom.

Hilda pri kreslení vždy vyplazovala jazyk. Vďaka tomu sa lepšie sústredila. Kreslila lesy a planiny, vodopády, rieky, štíty so snehovými čiapkami a svieže zelené údolia, ceruzka sa jej zručne mihala po papieri.

Kreslenie máp bolo dôležitou súčasťou práce bádateľky a bádanie bola veru práca, ktorú Hilda brala veľmi vážne.

Dokreslila hory a hneď ich aj pomenovala podľa toho, na čo sa jej podobali. Dala si záležať a čo najkrajším písmom na mape zaznačila Šáľkovú, Lampovú, Mesačnú, Chrobačiu i Brmbolcovú horu. Bude to skvelá mapa, pochválila sa Hilda. Musela sa pochváliť sama, lebo na míle ďaleko okrem nej nik iný nebol. Teda až na Pána Vetvičku a ten rozprávať nevedel.

Pán Vetvička bol líškojelen – odvážne a milucké klbko s bielou srstou. Často Hildu sprevádzal pri dobrodružstvách.

Dolu pod nimi, v strede planiny stála obrovská skala. Hilda sa na ňu uprene zadívala, rukou si tienila oči pred lúčmi popoludňajšieho slnka.

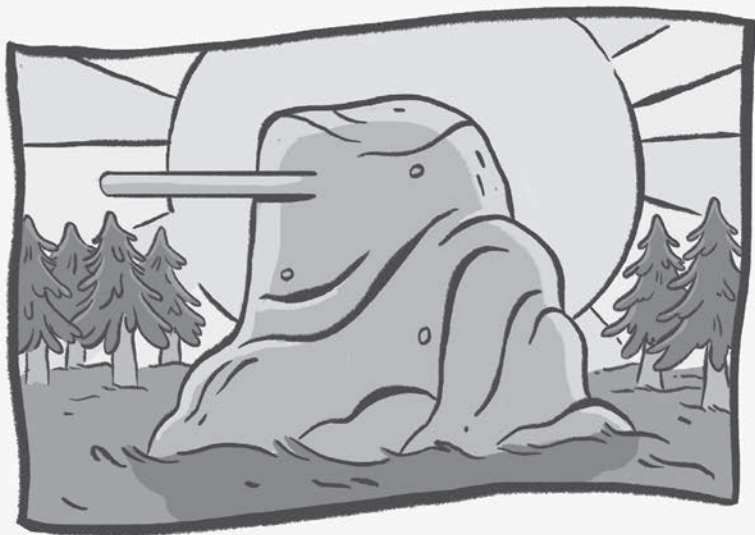
Na skale bolo čosi veľmi zvláštne – zo samého stredu trčal dlhý a špicatý výbežok. Vyzerá ako rúčka na panvici, uvažovala Hilda. Alebo ako dlhokánsky nos na škaredej tvári.

Stuhla jej krv v žilách. Z pleca si zložila bádateľskú kapsu a vytiahla knihu s názvom *JASKYNE A ICH NEVLÚDNI OBYVATELIA* od Emila Staroplaca. Narýchlo ju prelistovala a našla časť o troloch.

Niektoré druhy trolov neznášajú slnko. Ak na takéhoto trola dopadnú slnečné lúče, zmení sa na skalu. Troliu skalu len ťažko rozoznáte od obyčajnej, no môžete zbadať náznaky tváre, najmä kamenný výčnelok v tvare dlhého nosa. Pri západe slnka sa skala opäť zmení na trola.

JASKYNE A ICH NEVLŮDNI OBYVATELIA

Rozumný cestovateľ pristupuje ku skalám či balvanom opatrne, keďže to môže byť trol/ čakajúci na západ slnka. Ani v takom prípade sa však netreba báť – trol sa až do večera nepohne. Tieto tvory totiž neznášajú denné svetlo, a preto si stavajú obydlia na tmavých miestach, napríklad v tuneloch či jaskyniach. Bádateľ sa takýmto miestam nemusí nutne vyhýbať, no mal by nimi prechádzať s mimoriadnou opatrnosťou a po dôkladnej príprave.

KAPITOLA PRVÁ

Nohí trolovia si nás, ľudí, vôbec nevšímajú, akoby sme tam ani neboli, alebo sa nás boja rovnako ako my ich. Existujú však aj takí, pre ktorých je človek pochúťkou! Niektoré druhy totiž považujú ľudské mäso za hlavný chod a pripravujú z neho veľmi nápadité jedlá.

Ak sa teda chystáte do krajov, kde žijú trolovia, nezabudnite si pribaliť zvonček. Je totiž dobre známe, že zvonenie nemá rád žiadny trol – všetky druhy ho považujú za mimoriadne nepríjemné.

Hilda sa znova zadívala na skalú. Nikdy predtým nič podobné nevidela a nemohla uveriť, že by takáto skala stála priamo pred ňou.

„Čo myslíš, Pán Vetvička?“ vyzvedala Hilda s iskrou v očiach. „Skúsím si tú troliu skalú rýchlo načrtnúť?“

Pán Vetvička radostne zavrtel chvostom – dobrodružstvá, to bolo jeho!

Hilda si okolo krku omotala žltý šál, cez plece prevesila bádateľskú kapsu a rozbehla sa.

O pár minút už spolu s Pánom Vetvičkom stáli pred obrovskou trolou skalou. Konečne si ju mohla poprezeráť zblízka. Zbadala, že na skale boli okrem výrazného nosa aj dve oválne praskliny. Vyzerali úplne ako prenikavé oči.

Z kapsy vytiahla malý zvonček na šnúrke a podala ho kamarátovi.

„Pán Vetvička, mám pre teba úlohu. Zaves mu ho na nos. Ak sa pohne, zvonček nás hneď varuje.“

Pán Vetvička chytil zvonček do papuľky a šikovne vyliezol po kamennom trolom tele až k nosu. Elegantne prešiel po úzkom, špicatom raťafáku, potom zavesil zvonček priamo na jeho koniec.

Hilda si spokojne sadla na zem s prekríženými nohami a otvorila skicár. S vyplazeným jazykom načrtávala ostré skalnaté obrysy trolej skaly. Najprv zachytila krivku tela, vypuklú hlavu a dlhý špicatý nos. Potom skalu starostlivo nakreslila aj zboku a nakoniec zozadu.

„Celkom fajn,“ zamrmlala si, keď si prezerala svoje výtvory. „Čo myslíš, Pán Vetvička?“

Líškojelen jemne naklonil hlavu, akoby váhal.

„Viem, viem,“ súhlasila Hilda s povzdychom. „Tvar očí nie je úplne dokonalý. Budem sa na ne musieť pozrieť zblízka.“

Skontrolovala slnko, ktoré už viselo nízko na oblohe. Skicár si rýchlo zasunula pod sveter a vyzula si červené gumáky.

„Do západu máme ešte dvadsať minút,“ zamrmlala si popod nos. „Jednu skicu ešte určite stihneme.“

S odhodlaním vopchala prsty do prasklín v skale a vyliezla po trolovom skalnatom tele až k nosu.

Bola taká sústredená, že si ani nevšimla, ako sa zo západu blíži tmavý mrak a mieri priamo k slnku.

Pán Vetvička na ňu zavrčal zo zeme.

Spod svetra vytiahla skicár.

„Len minútku, kamarát. Zakreslím si oči a hneď som pri tebe.“

Obkročmo sedela na trolovom nose s vyplazeným jazykom a hompáľala nohami. Bol to ozaj skvelý nápad. Teraz videla úplne presne tvar aj štruktúru trolových veľkých skalnatých očí. Prenikavé očiská. Okrúhle zreničky sa čím ďalej tým viac zväčšovali a žiarili.

Hildina ceruzka sa rýchlo šmýkala po papieri. Pán Vetvička štekal a vrčal stále zúrivejšie.

„Prepáč, kamoš!“ zvolala Hilda. „Viem, že si už hladný. Minútka a bežíme domov na večeru.“

Cing!

„Och,“ hlesla Hilda.

Cililing!

„Prepána!“

Cing – ciling – cililing – cing.

„Utekajmééé!“ zakričala.

